

Anna Turbau
Galicia 1975-1979

A intimidade da imaxe

.....

Casa das Artes
Policarpo Sanz, 15. Vigo

Do 17 de setembro ao 7 de novembro de 2021

Luns a venres: de 18.00 a 21.00 h

Sábados: de 12.00 a 14.00 e de 18.00 a 21.00 h

Domingos e festivos: de 12.00 a 14.00 h

DESCARGA
FOLLETO

Anna Turbau
Galicia 1975-1979

A intimidade da imaxe

Anna Turbau
Matrimonio
Cenlle, Ourense 1978

**Do 17 de setembro
ao 7 de novembro de 2021**

.....

Casa das Artes

Anna Turbau

Galicia 1975–1979

A intimidade da imaxe

A intimidade da imaxe artícuase a través de diferentes itinerarios cuxa marca é a cor, o tamaño das fotos xunto coa súa disposición e as relacións que establecen algúns obxectos (as camas, por exemplo) entre situacións e espazos diferentes, e desenvolve unha proposta discursiva cuxas ancoraxes son as seccións que, a seguir, ciframos.

1. O rostro que te mira: as primeiras imaxes de Anna en Galiza, a das nenas coas velas a arder eo significado ritual destas, a textura do abrigo novo, a ansia por saír do abafo da representación (da performance procesional) cara á foto, cara ao retrato... revelan “a dor do que nos falta”¹, comprender a imposibilidade de entrar nese lugar en que o oráculo da esfínx, conciso coma un trasacordo, é a meiga de “Pasteco” (Pax Tecum) que deita a luz do seu ollar na cámara.

2. A atmosfera e o signo: a actividade latente, a choiva como barreira; dentro e fóra; rastros da acción de afeitarse, da roupa e do vento na paisaxe, da morte -anticipación en Bonaval-, da eternidade e da inmensidade: Os Ancares. Tacto, frío, cheiro, brétema, sabor tépedo. A atmosfera como fotoxenia, iso que soamente existe na imaxe técnica. E a atmosfera como figura expresiva: no luscofusco do cuarto até albiscar unha luzada que non fai parte da escena, que está despois da xanela. A atmosfera como ese devalar que acontece só entre ti e a imaxe e por iso non podes retirar dela os ollos, non es quen de tirarlle os ollos de enriba.

3. Luz no alén: as camas da artista Mónica Alonso son o sinal que me acordou. A cama, ese lugar de protección, íntimo, que medra connosco. Ese lugar de memoria e representación -a cama do Fiz Vergara no roteiro que o seu corpo ferido sempre facía, as camiñas vermellas das mulleres vermellas nas celas do vello cárcere de Lugo-, o recuncho con cama, a escuridade do motivo, a claridade no punto de fuga, na construción do cadro, na esperanza. Ou o punto de luz que amplía a noite dos faros e as soidades do cuarto.

4. O vestixio e a fuxida: o rastro de algo que pasou, a acción inconclusa, a que non comezou. O vestixio como palimpsesto do desexo e da certeza da súa imposibilidade, coma o corpo enlazado a outro corpo en Pompeia que, en algures, nos di: ama como amei, ama a quen entenda como amei. O vestixio, esa aparición dunha proximidade, por moi lonxe que estea quen a deixa. E a fuxida, esa aparición de algo remoto, por próximo que poida ser o que o evoca. Velaí a incerteza da imitatio, velaí a certeza da poética.

5. A ollada que manca: a espera, a imaxe que aparece e a súa desaparición. Estar con, antes e despois, até chegar a esa icona definida por un obxecto indutor de asociacións de ideas -boneca e maternidade- que devalan cara a significados que poden acoller o valor e a redución que efectúa o símbolo. Outra volta a boneca, a representación dunha ausencia, o desexo do pasado en presente.

6. A imaxe que libera e que nos leva da man a ollar o envés da aparencia. É a concreción dese agasallo do retrato porque sentes que tes dereito a decidir: así me quero representar. Mudar o espazo da casa pola praza, botar a lingua como aceno non reconciliado, rir na penitencia e neses hábitos que a luz atravesa.

7. A festa como síntoma dese momento que se repite ao longo do tempo e que nos fala dos homes e das mulleres que decidiron vivir en común, recoñecerse como pertencentes a unha colectividade na historia e que decidiron partillar determinados rituais e facer canda eles sinais que nos diferencian como humanidade: a festa. O abraio do táctil, da lambetada, da creba da norma. O desacougo da iniciación. A fin no comezo. A sedución.

8. Fóra de campo: a fotógrafa como testemuña ocular, como mediación para dar a ver e, excepcionalmente, para facer que as cousas acontezan. Imaxes do traballo do agro e do mar, do corpo encrequenado, do movemento exacto ao recoller o aparello, repetido dende a noite dos tempos. Imaxes de clase subalterna. Imaxes que queres esquecer. Que unen a fotógrafa coa praza, co conflito, co grito que non sae da boca.

9. Paisaxe interior: esa estraña continuidade na forma, esa incrustación do corpo na paisaxe, esa harmonía que magoa ao termar do feixe de verzas pola eternidade. Outras mulleres antes; outras, agora máis novas, que axexan.

O corpo das mulleres, o aceno, a ollada, a revolta, o rastro que fica, o indicio, a atmosfera como figura expresiva son variacións a través das cales a imaxe do real se formaliza. Anna Turbau racha co canon da foto para a prensa e entra en relación con cada material, con cada situación que, a partir do clic, é unha foto para ti, que miras.

Margarita Ledo Andión

Comisaria

¹ Esta notación de Blanchot sobre a función do/da intelectual aplíqueina en *Do bucle e da fenda*. Para un ensaio crítico sobre a cultura galega, A Coruña, RAG, 2009.